

Shira Kedem Ayalon

A single group meeting with parents of survivors

On October 23rd, three thousand women and men are gathering to a nature party. With sunrise, the climax of the party, rocket fire is heard, and then... shooting is heard too. This is the beginning of a whole day of trying to survive in a place that has turned from a field of love to a killing field. At the same time parents all over Israel are waking up to the sound of sirens followed by a barrage of missiles, finding out that their sons or daughters, during long hours, are in a life-threatening danger. Hundreds out of the party goers are killed, some brutally abused and tens more kidnapped.

In this national shock many therapists volunteer to help. I'm getting a call from a person from "Psychologists in Emergency". I ask her what is this organization and she answers: "It's not an organization, we just gathered here". In five minutes of the conversation we concocted the idea of a group meeting for parents of youth who survived the party.

In this improvised setting (Bass, Laor) ten strangers join by zoon. The story of the meeting is fully described in the paper. I open the meeting with apprehension knowing that these people underwent horrors, trying to enable them a safe place (Bromberg) to express their feelings.

In one moment of the meeting one of the mothers starts crying and says: "yesterday I published a post of thanks, thanking god, those who helped my daughter and in the end I didn't know what to write... It was painful for me because I felt as if I am happy while there are those whose children did not return... We are in funerals all the time". I say that this is a real joy that her child returned, alongside with the sadness for those who died, and explain about "survivors' guilt". Many of the participants nod in agreement.

Strangers fall on each other's shoulders in a group meeting that is but a drop in the ocean, but a drop with meaning in this journey that we are all just beginning.

Shira Kedem Ayalo

Μία ενιαία ομαδική συνάντηση με ομάδες επιζώντων

Στις 23 Οκτωβρίου, τρεις χιλιάδες γυναίκες και άνδρες συγκεντρώνονται σε ένα πάρτι στη φύση. Με την ανατολή του ηλίου, στο αποκορύφωμα του πάρτι, ξεκινά η εκτόξευση πυραύλων, και μετά... ακούγονται και πυροβολισμοί. Αυτή είναι η αρχή της προσπάθειας επιβίωσης, που διαρκεί μία ολόκληρη μέρα, σε ένα μέρος που έχει μετατραπεί από πεδίο αγάπης σε πεδίο θανάτου. Ταυτόχρονα οι γονείς σ' όλο το Ισραήλ ξυπνούν από τον ήχο των σειρήνων που ακολουθείται από ένα κύμα πυραύλων, ανακαλύπτοντας ότι οι γιοι ή οι κόρες τους, για πολλές ώρες, βρίσκονται σε κίνδυνο που απειλεί τη ζωή τους. Εκατοντάδες από τους παρευρισκόμενους στο πάρτι σκοτώνονται, μερικοί κακοποιούνται βάνουσα και δεκάδες ακόμα απαγάγονται.

Σε αυτό το εθνικό σοκ πολλοί θεραπευτές προσφέρθηκαν να βοηθήσουν. Μου τηλεφώνησε κάποιος από το τμήμα ψυχολογικής παρέμβασης έκτακτης ανάγκης. Την ρωτώ τι είναι αυτή η οργάνωση και μου απαντά: δεν είναι οργάνωση, απλώς συγκεντρωθήκαμε εδώ. Μέσα σε πέντε λεπτά συζήτησης καταλήξαμε στην ιδέα μιας ομαδικής συνάντησης για τους γονείς των νέων που επέζησαν στο πάρτι. Σε αυτό το αυτοσχέδιο σκηνικό (Bass, Laor) δέκα άγνωστοι συναντήθηκαν μέσω της διαδικτυακής πλατφόρμας zoom. Η ιστορία της συνάντησης περιγράφεται πλήρως στο άρθρο. Ξεκινάω τη συνάντηση γνωρίζοντας και κατανοώντας ότι αυτοί οι άνθρωποι έζησαν εφιαλτικές στιγμές, προσπαθώντας να τους προσφέρουμε ένα ασφαλές μέρος (Bromberg) για να εκφράσουν τα συναισθήματά τους.

Σε μια στιγμή της συνάντησης μια από τις μητέρες αρχίζει να λέει κλαίγοντας: "Χθες δημοσίευσα ένα ευχαριστήριο μήνυμα, ευχαριστώντας τον Θεό, εκείνους που βοήθησαν την κόρη μου και στο τέλος δεν ήξερα τι να γράψω... Ήταν οδυνηρό για μένα γιατί ένιωθα σαν να είμαι ευτυχισμένη ενώ υπάρχουν εκείνοι των οποίων τα παιδιά δεν επέστρεψαν... Είμαστε σε κηδείες όλη την ώρα". Λέω ότι αυτή είναι μια πραγματική χαρά που το παιδί της επέστρεψε, μαζί με τη θλίψη για όσους πέθαναν, και εξηγώ για την ενοχή των "επιζώντων". Πολλοί από τους συμμετέχοντες συμφωνούν γνέφοντας θετικά το κεφάλι τους. Ξένοι πέφτουν ο ένας στον ώμο του άλλου σε μια ομαδική συνάντηση που δεν είναι παρά μια σταγόνα στον ωκεανό, αλλά μια σταγόνα με νόημα σε αυτό το ταξίδι που όλοι μόλις ξεκινάμε.